

Een geluid als van een spijker die over een schoolbord werd getrokken, maar dan vele malen luider. Weetkundige Farenal had het nooit eerder gehoord, dat zou hij zich wel herinneren. Toch wist hij precies wat het moest zijn. Hij had er kort voordat de expeditie vertrok nog over gelezen in een stoffig manuscript. Een beschrijving van de motten van Gesmèr: de wapperende duivels, de moordende schimmen - in heel Dizary gevreesd.

Wat hij nu ervoer, was precies hoe de krankzinnige roep van de vliegende monsters was beschreven. Alsof gloeiende priemen zich door zijn trommelvliezen boorden, terwijl de scherpe pijn achter zijn slapen zijn gedachten in onsamenhangende flarden uiteen sneed.

Hij was niet in staat iets te zeggen, de anderen te waarschuwen. Hij kon alleen met zijn handen tegen zijn hoofd door zijn benen zakken, tot zijn knieën tegen het dek van het bosschip dreunden. Hij zag de forse heer Somnius onder de overkapping diep wegzinken in zijn stapel kussens en bedrollen, zijn ronde gezicht onder de vlassige krullen krijtwit.

Een schaduw viel over Farenal. Wind van nergens deed zijn haren wapperen. Iets hards en kouds raakte zijn schouder, prikte door zijn linnen hemd, boorde in zijn huid. Hij dacht dat hij gilde, maar kon zichzelf niet horen. Er klonk een *twang* als van een losgelaten snaar en de pijn in zijn schouder verdween. De schaduw vervloog.

Farenal keek om. De vleugels van de mot hadden een spanwijdte van meer dan zes meter, grauwe zeilen. Het licht van de zon dat er doorheen drong, onthulde patronen van donkere schubben. Bijna hypnotiserend. Het lijf van de mot was donzig grijs en hij hield zijn poten stijf tegen zich aangedrukt. Op zijn kop prijkten twee vertakte antennes, als de pluimen van een siervogel, en daaronder stak een zwarte angel uit, makkelijk een meter lang. Er druppelde bloed van af.

Farenal bracht zijn hand omhoog naar zijn schouder. Zijn hemd was doordrenkt met een kleverige, warme vloeistof.

‘Wat zit je daar te zitten!’

De stem doorbrak zijn verwarring. Hij moest van het dek omlaag kijken. Karonna liep naast het bosschip. Haar rossige haar droeg ze in een vlecht die ze tot een knot had opgerold. Achter haar omkijkbril - de bekende uitvinding van Willonus Steark - glommen haar ogen als smaragden. Haar lippen waren tot een dunne streep samengetrokken. Haar mouwloze vest, ooit paars geweest, maar door jarenlang zonlicht tot roze verschoten, liet de staalharde spierbundels van haar bovenarmen voor iedereen zichtbaar.

Ze wenkte Farenal met een blik tussen zakelijkheid en ergernis in. ‘Kom naar beneden en schuil onder de boeg!’ Vervolgens tilde ze haar kruisboog weer op en pompte aan de hendel die hem spande.

De mot draaide een cirkel, vlak voor de bomen langs en kwam nu opnieuw schuin op hen af, zijn angel als een speer vooruit gestoken, de vleugels strak als zeilen. Hij was bovendien niet alleen, zag Farenal nu. De cirkel blauwe lucht tussen de boomtoppen ver boven hem toonde

zwarte vlekken als druppels teer. Drie, nee vier nieuwe reuzeninsecten. Hun gegil was al van honderden meters afstand hoorbaar.

Hij keerde zich weer naar Karonna. ‘En meneer Somnius dan?’

‘Daar zorgt Droeger wel voor,’ riep de vrouw zonder naar hem om te kijken.

In de spiegels naast haar ogen zag hij echter wel een groene flits. Ze had de kolf van haar boog tegen haar schouder gezet en richtte haar wapen op het aanstormende monster. Het projectiel in de houder trilde zelfs niet een beetje. Farenal snapte niet hoe ze in staat was haar kalmte te bewaren.

De mot was nog maar een paar meter van hen vandaan toen ze losliet. Het was alsof het insect tegen een muur vloog. Hij tolde om zijn as, met een lang stuk metaal recht tussen zijn ogen, en miste Karonna op een haar na. Hij verdween uit het zicht onder het bosschip. Er klonk een krakend geluid toen een van de metalen poten het insectenlichaam verbrijzelde. De vier nieuwe motten waren ondertussen al tot de helft omlaag gespiraald. Farenal kon zelfs hun antenneveren onderscheiden.

Geen aarzeling meer. Hij slingerde zich over de reling en viel op zijn knieën op de verende, mosachtige grond.

Van het dek boven hem klonken rommelende geluiden. ‘Laat me los!’ De hese stem van de heer Somnius herkende hij uit duizenden.

De poten van het bosschip kwamen tot stilstand. Farenal wurmde zich tussen twee ervan door, de diepe schaduw in. Hier was hij buiten het bereik van de reuzeninsecten.

Net op tijd. Het krijsen van de motten zwol weer aan. Hij zag de in zwarte leren platen gehulde benen van Karonna, terwijl ze zo te zien om haar as draaide. Opnieuw klonk het geluid van haar kruisboog.

Een nieuwe gestalte verscheen in beeld. De figuur was gesmeed uit koperen platen. Hij was een kop groter dan Farenal en zo breed als een os. Hij rustte op benen als zuigers, op zijn borst hingen wijzerplaten achter glas, naast een tweetal hendels. Zijn handen waren klauwen, zijn hoofd was rond met gaas op de plek van de mond en geslepen lenzen als ogen. Als hij bewoog, piepte en kraakte hij en soms ratelde hij binnenin. Hij droeg meneer Somnius in beide armen, terwijl de man de nek van de mechanorganische figuur panisch omklemd hield.

Een gongslag. Een van de motten vloog op, zijn angel geknakt van de inslag op het koper. De metalen man keek niet op of om, maar liet zijn last onceremonieel tussen twee poten in op de grond glijden.

Meneer Somnius wankelde naar voren en viel op zijn gat, een verbaasde uitdrukking op zijn pafferige gezicht, terwijl zijn wijde groene en blauwe gewaden zich rondom hem neervlijden. Zijn redder bleef bewegingsloos staan, slechts het tikken van tandwielen als teken van leven.

‘Droeger!’ klonk het toen van Karonna.

De zakenman ging rechtop zitten. In zijn ogen verscheen begrip. Hij maakte een flauw handgebaar. ‘Ga maar helpen.’

Direct draaide de koperen gestalte zich om. Met grote stappen marcheerde hij in de richting van Karonna. Die had het duidelijk moeilijk. Haar kruisboog lag aan haar voeten. Ze hield een kromzwaard in haar rechterhand, en een dolk links. Zoevend bewogen haar wapens heen en

weer. Drie motten cirkelden om haar heen. Hun klapwiekende vleugelbewegingen waren zo krachtig dat ze wankelde in de wind. Ze hakte naar de uitgestoken poot van een van de reuzeninsecten, maar die trok hem net op tijd weer terug.

Precies op dat moment viel een ander aan en stak zijn priemende angel in haar linkerzijde. Haar gezicht vertrok en ze liet haar dolk vallen.

Farenal merkte dat hij in sympathie naar zijn eigen pijnlijke schouder greep. Het zweet brak hem uit.

De andere twee motten keerden terug. Een klauw griste het zwaard uit Karonna's hand. Een vleugelpunt raakte haar tussen de schouderbladen en wierp haar voorover. De eerste mot liet zich op haar vallen. Hij kreeg geen kans om haar nog verder te verwonden. Als een op hol geslagen stoomfiets beukte Droeger tegen het insect en sleurde het mee, onstuitbaar. Het wapperde nog met zijn geknakte vleugels, zijn chitineuze poten om het bovenlichaam van de mechanorganische man geslagen, nutteloos zwaaiend met zijn angel.

‘Kijk,’ mompelde meneer Somnius, die tegen een poot van het bos-schip leunde, ‘dat is precies waarvoor ik hem heb aangeschaft.’

Terwijl Droeger met zijn gebalde vuist ritmisch op de kop van de mot hamerde, duwde Karonna zich op haar knieën omhoog. Ze tastte naar haar zwaard. De andere twee motten waren na het verschijnen van de metalen figuur opgevlogen, maar kwamen nu opnieuw omlaag.

De strijdster keek om naar het schip, waar Farenal en Somnius schuilden, haar gezicht strak van de pijn. ‘Kan ik nu eindelijk het gif gebruiken?’

Hoewel hij bleek zag als een rat na een laboratoriumexperiment schudde meneer Somnius van *nee*. De armpjes van de M-klik op zijn wang kneedden zijn gelaatstrekken tot een duivelse grijns, maar zijn stem was ernstig. ‘Die kunnen we niet verspillen! Je weet waar we dat voor nodig hebben.’

‘Ik kon het altijd vragen,’ antwoordde Karonna. Ze had geen aandacht meer voor hen, maar rolde plotseling op haar zij. Een mot scheerde vlak langs haar, krijsend als een furie. Haar zwaard schoot uit, een glimmende streep zilver, gevolgd door een rode golf. De mot ploegde door de mospollen, een spoor van donkere aarde achterlatend.

Het laatste overgebleven insect leek zich zijn precaire positie als eenling te realiseren en wilde opvliegen. Droeger gaf hem daartoe geen kans. De koperen klauw van zijn rechterarm schoot naar boven en klemde zich om zijn achterpoot. Vervolgens gaf hij een harde slinger. Als een kogel aan een ketting zwierde de mot door de lucht. Hij kwam tot stilstand tegen de stam van een boom en gleden omlaag, wild stuip-trekkend. De metalen man richtte zich op, de armen naast zijn lichaam, zijn rudimentaire gelaatstrekken onnatuurlijk kalm.

‘Is het veilig?’ wilde meneer Somnius weten.

Karonna streek haar zwaard af aan een linnen lapje dat onder haar gordel had gezeten en stak het vervolgens terug in de schede. Ze wilde zich bukken om haar dolk op te rapen, maar plotseling verstijfde ze. Ze voelde aan haar zij. Toen ze haar hand terugtrok, was die rood.

Teleurgesteld schudde ze haar hoofd. ‘Geen motten meer te bekenen,’ riep ze. Haar stem leek te zweven alsof de fundamenten eronder waren weggeslagen. ‘We kunnen weer verder. Laten we snel een plek

vinden voor ons kamp, zodat we onze wonden kunnen verbinden.
Liefst ergens zonder de open hemel boven ons.'

Farenal wierp een blik omhoog naar de cirkel blauwe lucht hoog
boven hem. Hij beet op zijn onderlip en knikte. 'Dat lijkt me verstan-
dig.'